

ARCHEOLOGIE

voor Melanie en Kate

Stel je voor dat ze het al wisten: een geliefde
gekozen uit permafrost of zand;
vingertoppen die ooit ontraadsebare sporen van hechtingen
aanbrengen in de huid; elke
bruiloft of naamdag die
moedervlekken, kuiltjes in de wang, botverkrommingen opeist.
Stel je voor dat zij littekens als een schat bewaarden om wat ze
te vertellen hebben over zomers, sporen in de huid gezet
voor augustusmiddagen; of winterse zonnewendes
herinnerd in een brandplek. Stel het je voor:
dat je niet minder liefhebt, maar meer, omdat je weet
dat de tijd kalmpjes de stem van een geliefde uit zou wissen,
een hand van een kleinkind;
en hoe zij, per ongeluk,
ieder leven hierna voorbestemden, terwijl ze zaad
en stuifmeel in de zoom van een jupon verborgen,
of houtwerk besneden met verborgen tekens,
seizoenen en giften die een ander vinden zou.

HUSBANDRY

Why children make pulp of slugs
with a sprinkling of salt

or hang a nest of fledglings on a gate
with stolen pins

is why I sometimes turn towards the dark
and leave you guessing

only to know the butter and nickel taste
of cruelty;
 to watch, and show no sign

of having seen
 Not
wickedness, that sometimes celebrates

a tightness in the mind;
but what I comprehend

of fear and love:
cradled remoteness, nurtured by stalled desire;

willed deprivation;
the silence I'm learning by heart.

In: *The Asylum Dance*. London 2000.

ZORG

Waarom kinderen moes maken van slakken
door er zout op te strooien

of een nest jonge vogels met gestolen spelden
op een poort prikken

is waarom ik mij soms tot het duister wend
en je in het ongewisse achterlaat

alleen maar om de boter- en nikkelsmaak
van wreedheid te ervaren;

om toe te kijken en niet te laten merken

dat ik heb gezien.

Geen
verdorvenheid, die soms een benauwende

gedachte toejuicht;
maar wat ik begrijp

van angst en liefde:
gebakerde afstand, verzorgd door vastgelopen verlangen

gewenst verlies;
de stilte die ik uit mijn hoofd aan het leren ben.

We measured things for years: our schoolroom walls,
the growth of plants, lost energy, shed skins.

We counted petals, tadpoles, grains of sand,
observed migrations, rainfalls, frequencies.

I thought there was a chromatography
for happiness, or unrequited love,

and somewhere behind it all, in private realms
of gulls' eggs and stones and things I couldn't name,

another world of charge and borderline,
an earth-tide in the spine, the nightlong
guesswork of old voices in the mind.

Waking at night, I would sneak downstairs in the dark
and know my way by some unconscious craft,

some seventh sense that recognised
a deeper pulse, the tug of things at rest,

the tension in a table, or a vase
of goldenrod
- and when I stood outside,

head tilted to a night-sky packed with light
I waited for a music I could feel

like motion in the marrow of my bones,
as Goodricke must have done, night after night,

beyond all hearing, resonant as some
struck bell, harmonics
singing in his blood,

his fingertips and eyelids bruised with grace
and tuned into the plainsong of the stars.

Jarenlang maten wij dingen op: de wanden van ons klaslokaal,
de groei van planten, verloren energie, afgeworpen huiden.

We telden bloembladeren, kikkervisjes, zandkorrels,
observeerden migraties, regens, frequenties.

Ik dacht dat er een chromatografie
voor geluk was, of voor onbeantwoorde liefde,

en ergens achter alles, in besloten gebieden
van meeuweneieren en stenen en zaken die ik niet kon benoemen,

een andere wereld van lading en grensvlak,
van een aardgetijde in de ruggegraat en het nachtenlange
gegis van oude stemmen in de geest.

Als ik 's nachts wakker werd, zou ik in het donker naar beneden sluipen
en de weg weten door een onbewuste slimheid,

een soort zevende zintuig dat de diepere
sensatie herkende, het trekken van dingen in rust,

de spanning in een tafel of een vaas
met guldenroede
- en als ik buiten stond

mijn hoofd schuin naar een nachthemel vol licht,
zou ik wachten op muziek die ik kon voelen

als beweging in het merg van mijn beenderen,
zoals Goodricke moet hebben gedaan, iedere nacht weer,

het horen voorbij, meetrillend als een
aangeslagen klok, met harmonieën die
zongen in zijn bloed,

zijn vingertoppen en oogleden door gratie aangedaan
en afgestemd op de koraalzing van de sterren.

GEESE

It happens every time.
We wonder about the geese
on our drive to work –
 passing the ferry
or slowing amongst the fields
of water and reeds –

and they come
 out of nowhere
resuming the game they will make
of distance.

It's reassuring then
 to think
that anything could be
so punctual and loud
their voices splashing in the sky
above us
 and the bodies surging on
towards the light.

In school
 we were taught to admire
the homing instinct
 animate and sharp
behind the eyes
ignoring this vast delight
 this useless motion.

I'd think of them gorged on savan-
nah
 or native corn
an African heat laid down
 in the well oiled feathers
or mingling with salt and berries
 in the blood.

I'd think of tundra
 birchwoods under snow
hectares of lake and ozone
 and the odd
glimmer of random light
amongst the trees

but I couldn't imagine the maps
by which they travelled:
 miles of surface
etched into the brain's
 wet geometry.

I couldn't imagine
 the pull and sway of home
unless it was play they intended:
 that no good reason
of purposed joy.

Round here
 they mostly arrive
in sixes and sevens
dropping to rest for a time
 at the edge of the firth
then moving on

 but once
in the first grey of morning
 travelling north
I saw them in their hundreds:
 one broad
wave of black and white
 the motion
verging on standstill.

I parked the car
 and stepped out
to the rush of it:
a rhythm I had waited years
to feel in the meat of my spine
 and the bones of my face

and a long time after they passed
I could feel it still:
not what my teachers had seen
 that mechanical
flicker of instinct
nothing magnetic
 no skill
and no sense of direction

but homing
 in the purer urgency
of elsewhere
which is nothing like the mind's
intended space
 but how the flesh belongs.

From: *The Asylum Dance*, London 2000.

GANZEN

Het gebeurt iedere keer.
Wij verbazen ons over de ganzen
tijdens onze rit naar het werk –
terwijl we langs de veerboot rijden
of vaart minderen tussen de velden
met water en riet –

en ze komen
vanuit het niets
terwijl ze het spel hervatten dat ze van afstand
zullen maken.

Het is wel geruststellend
om te bedenken
dat er iets zo precies en luidruchtig
kan zijn
hun stemmen die klateren in de lucht
boven ons
en de lichamen die voortbewegen
naar het licht.

Op school
werd ons geleerd bewondering te hebben
voor hun instinct om huiswaarts te keren
levendig en scherp
achter de ogen
zonder acht te slaan op dit geweldige genot
deze nutteloze beweging.

Ik kon mij indenken hoe ze werden opgeslokt door savanne
of inheems graan
een Afrikaanse hitte afgeworpen
tussen hun goedgeoliede veren
of zich met zout en bessen vermengend
in het bloed.

Ik kon aan toendra denken
besneeuwde berkenbossen
hectaren meren en ozon
en de zonderlinge
flikkering van toevallig licht
tussen de bomen

maar ik kon mij geen voorstelling maken van de kaarten
die ze volgden op reis:
kilometerslange vlakten
in de natte geometrie
van de hersenen gegrift.

Ik kon mij de invloed en aantrekkingskracht
van thuis niet indenken
tenzij het spel was wat ze bedoelden:
die weinig geslaagde reden
voor vooropgezet plezier.

In deze omgeving
komen ze meestal met
zijn zessen of zevenen aan
dalen neer om een tijdje te rusten
aan de rand van de zeearm
waarop ze weer verder gaan

maar op een keer
in het eerste grijs van de ochtend
op reis naar het noorden
zag ik ze bij honderden:
één brede
golf van zwart en wit
waarvan de beweging
raakte aan stilstaan.

Ik parkeerde de auto
en stapte uit
op het geruis af:
om in het vlees van mijn ruggegraat
en de beenderen van mijn gezicht
een ritme te voelen waarop ik jaren had gewacht

en lang nadat zij voorbij waren
kon ik het nog voelen:
niet wat mijn leraren hadden gezien
die mechanische
opflakking van instinct
niets magnetisch
geen behendigheid
en geen gevoel voor richting

maar huiswaarts keren
uit de pure noodzaak
van ergens anders
wat helemaal niet zoiets is als de voor de geest
bestemde ruimte
maar hoe het vlees thuishoort.